

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δμ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πῶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντός οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐν κοινωρικῶν πρόβλημ. Οἱ ὑπηρεταὶ τῆς σήμερον. Τὸ Ἄσυλον τῶν ὑπηρετριῶν καὶ ἐργατιῶν. — Τὰ κάστανα (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἀλέξανδρος Δουμαῆς υἱός. — Ἐν εἰκοσάημερον ἐν τῷ Ἀρσακίῳ Γ'. — Ὁ θάνατος τῆς κ. Ἐβερὲτ Γαρίν (ὑπὸ κ. Ἄννης Σερουτου). — Περὶ γάλακτος (ὑπὸ κ. Gaston Parcheron). — Ἡ μήτηρ καὶ τὸ παιδίον (ὑπὸ κ. Μαρίας Νεβῶ ἱατροῦ). — Συμβουλή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΕΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἐπὶ τῆ ἐπετείῳ τοῦ ἀδύλου

Ἐν ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων κοινωρικῶν ζητημάτων, τὸ ὅποιον ἀπασχολεῖ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, ἵνα μὴ εἴπωμεν αἰῶνων τὴν ἀνθρωπότητα, εἶναι βεβαίως καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ.

Ἐν τῇ ἀρχαιότητι τοιοῦτο ζήτημα δὲν ὑφίστατο, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι αἱ θεράπαινίδες καὶ οἱ θεράποντες ἀνῆκον εἰς τὴν τάξιν τῶν δούλων, οὗς οἱ κύριοι ἠγόραζον καὶ ἐπὶ τῆς τύχης καὶ τῆς ζωῆς τῶν ὁποίων εἶχον ἀπόλυτον δικαιοδοσίαν. Ὁ δούλος τότε ἐτάσσετο εἰς τὴν τάξιν τῶν ὑπηρετικῶν ζῶων τῆς οἰκογενείας καὶ ὡς τοιοῦτος ὑπεβάλλετο μὲν εἰς τὰς κτηνώδεις ποινὰς ἐκείνων, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου αὐτὸ τὸ συμφέρον τῶν κυριῶν, αὐτοὶ οἱ δεσμοί, ὅτινες ἀνεπαισθῆτως διὰ τῆς παρόδου μακρῶν χρόνων ἀνεπτύσσοντο μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνων, ἐνέπνεον εἰς ἀμφοτέρα τὰ μέρη ἐν εἶδος στοργῆς καὶ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποιον ἐλάχιστα ἀπέχε τῆς οἰκογενειακῆς ἀγάπης καὶ συγγενείας.

Ὁ χριστιανισμὸς μὲ τὴν κατάργησιν τῶσων ἄλλων ἀδίκων θεσμῶν κατήργησε καὶ τὴν ἀνθρωπεμπορίαν, καὶ αἱ πολυπληθεῖς τάξεις τῶν δούλων, ἐφ' ὅσον ἡ νέα θρησκεία νέους

ἐποίητο προσηλύτους, ἡλευθεροῦντο, λυομένων τῶν σιδηρῶν πέδων, δι' ὧν συνεκρατοῦντο οὗτοι πλησίον τῶν ἀρχόντων καὶ αὐθεντῶν των ἐπὶ γενεᾶς ὀλοκλήρους. Τότε ὁ δούλος ἐγένετο θεράπων. Ἀναγκαῖα δηλ. προσωπικότης διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐμάρειαν τῆς οἰκογενείας, ὡς θεραπεύουσα τὰς πολυπληθεῖς ἀνάγκας τοῦ οἴκου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἐλευθέρως διαθέσεως τοῦ ἀτόμου τῆς. Ἡ ἰσόβιος δουλεία, ἢ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν κληροδοτουμένη, μετεβλήθη τότε εἰς χρονικὴν, εἰς προσωρινὴν καὶ οἱ κύριοι ἀντὶ ἐφάπαξ νὰ ἀγοράζωσι τὴν διαρκῆ τοῦ θεράποντος ἐργασίαν, ἐνοικιάζον αὐτὴν δι' ὀρισμένους χρονικὰς περιόδους. Ἐν τούτοις τὸ νέον καθεστὸς δὲν μετήλλαξεν ἐντελῶς, κατὰ τὰς πρώτας τοῦλάχιστον δεκαετηρίδας, τὰς μεταξὺ τῶν κυριῶν καὶ τῶν ὑπηρετῶν ὑφισταμένας σχέσεις. Ὁ δούλος ἦτο ἐλεύθερος νὰ ζητήσῃ νέον κύριον, δὲν τὸ ἔπραττεν ὅμως εὐκόλως, ἐξοικειωμένος μὲ τὸν βίον καὶ τὰς συνθηκὰς τῶν παλαιῶν αὐθεντῶν του, τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρίσει παιδίον καὶ μετὰ τῶν ὁποίων συνανεπτύχθη καὶ συνεγήρασε. Οἱ κύριοι ἀφ' ἐτέρου, τὰ νόματα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ποτιζόμενοι, ἐγένοντο φιλανθρωπότεροι, εὐγενέστεροι, ἐπεικειέστεροι πρὸς τοὺς θεράποντας καὶ οὕτω ἀνεπτύχθη μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνων ἀληθῆς οἰκογενειακὴ στοργή, ἥτις μετέβαλε τὸν μὲν γηραιὸν δούλον εἰς εὐεργετικὸν σύμβουλον καὶ ὁδηγὸν τῆς νεότητος, τὴν δὲ γηραιὴν θεράπαινίδα εἰς ἀληθῆ παραμητέρα καὶ σύντροπον καὶ παρήγορον τῆς κυρίας καὶ τῶν τέκνων. Ἡ περίοδος αὕτη δύναται βεβαίως νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ χρυσοῦς ἐποχὴ ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν κυριῶν. Κατ' αὐτὴν ἀπαντῶμεν τὰ μεγάλα καὶ ὠραία παραδείγματα τῆς αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως τῶν γηραιῶν ὑπηρετῶν καὶ ὑπηρετριῶν πρὸς τοὺς κυρίους των, τὴν ἐπιἔτη χορηγομένην ἀμισθον ἐργασίαν, τὴν ἐκ τῶν ἰδίων πολλάκις στερήσεων διευκόλυνσιν τῶν δυστυχῶν περιστάσεων τῶν οἰκογενειῶν, ἐν αἷς ὑπηρε-

ρέτουν και τὰ συγκινητικά κληροδοτήματα τὰ προερχόμενα ἐξ ὀλοκλήρου ζωῆς κόπων και ιδρώτων και δικτιθέμενα ὑπὲρ τοῦ προσφιλεστέρου τῶν τέκνων, ὑπὲρ τῆς πλέον χαιδευμένης τῶν θυγατέρων. Εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀπαντῶσιν αἱ συγκινητικαὶ σελίδες τῆς ἱστορίας τῶν πιστῶν ὑπηρετριῶν, αἵτινες εἰργάζοντο τὴν νύκτα ὄλην ὑπὸ τὸ ἀσθενὲς τοῦ λύχου φῶς και ἐν ἀγνοίᾳ τῆς γηραιᾶς κυρίας των, ἵνα τὴν πρῶταν ἐκ τοῦ προΐοντος τῆς ἐργασίας των πορισθῶσιν ὀλίγα χρήματα πρὸς συντήρησιν τῆς ἐκπεσούσης ἐκ τοῦ πρῶτον πλούτου οἰκογενείας, παρ' ἣ εἰργάζοντο. Ἦσαν πολῦτιμοι θησαυροὶ, ἦσαν ἀνεκτίμητοι παράγοντες τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας οἱ μεγάλοι τὴν καρδίαν ἀνθρωποὶ οὗτοι, οἵτινες ἐθεώρουν ἰδικόν των τὸν οἶκον και τὰ τέκνα και τὰς εὐτυχίας ἢ συμφορὰς τῶν κυρίων των.

Οἱ ὑπηρετῆται τῆς σήμερον

Ἄλλ' ἡ ὥραία, ἡ εὐεργετικὴ ἐκείνη ἐποχὴ παρήλθεν, ὡς παρέρχονται ὅλα τὰ καλὰ πράγματα, ὅλαι αἱ εὐκολοὶ και ὀμαλαὶ περιστάσεις τῆς ἀπλῆς και ἡσύχου ζωῆς τοῦ παρελθόντος. Ὁ νεώτερος πολιτισμὸς, μὲ τὸς νεωτερισμοὺς και τὰς καινοτομίας του, εἰσήγαγεν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἡμῶν βίῳ και τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συρμοῦ. τὴν ὑπηρεσίαν fin de siècle, ἐὰν δυνάμεθα νὰ τῇ προσδώσωμεν τὸν τίτλον τοῦτον.

Μεταξὺ τῆς ὑπηρεσίας τῆς σήμερον και τῆς τοῦ παρελθόντος οὐδὲν κοινὸν ὑπάρχει δυστυχῶς. Οὔτε ἡ πίστις, οὔτε ἡ ἀφοσίωσις, οὔτε ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασίαν, οὔτε ἡ εὐσέβεια, οὔτε ἡ ἀρετὴ ἀποτελοῦν κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ ἠθικὰ ἐφόδια τῆς ὑπηρετίας τῆς σήμερον. Ὁ νεώτερος βίος, αἱ πρόωροι ἐλευθερίαι, ἡ ἀκαιρος χειραφέτησις τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ και τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν, ἐξ ὧν στρατολογεῖται τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν τῶν πόλεων, ἐδημιούργησαν ἀτυχῆ τὰξιν ἀργομίσθων και πλεονεκτῶν, ἐλαφρῶν και ματαίων ὑπάρξεων, αἵτινες μεταβαίνουν εἰς τὰς πόλεις μᾶλλον θηρεύουσαι τὰ μέσα ἀποκτήσεως πολυτελῶν στολισμῶν και ἀποφυγῆς τῶν βραρειῶν ἐργασιῶν τῶν ἀγρῶν, ἢ ἐπιδιώκουσαι σοβαρὰν τοῦ μέλλοντος ἐξασφάλισιν δι' εὐσυνειδήτου ἐργασίας.

Ὁρεῖλομεν ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἐὰν αἱ ὑπηρετῆται και οἱ ὑπηρετῆται μας μὲ τοιαῦτα ἐφόδια και τοιαύτας ἀρχὰς προσέρχονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας, και ἡμεῖς ἐλάχιστα συντελοῦμεν διὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς συμπεριφορᾶς μας εἰς ἠθικοποίησιν και μόρφωσιν και ἀνθρωπισμὸν αὐτῶν. Τὸ *tel maitre, tel valet* τῶν Γάλλων δύναται νομιζόμεν νὰ ἐφαρμοσθῇ πληρέστατα και παρ' ἡμῶν, και εἰς τὴν ἀμερικανισίαν και ἀστοργίαν τῶν πλείστων κυρίων νὰ ἀποδοθῇ ἐν μέρει ἡ κακὴ κατάστασις τῶν ὑπηρετῶν. Ἐὰν ἐν πρὸς ἐν ἐξετάσωμεν τὰ ἐλαττώματά των και τὰς συνθήκας τῆς ἐν Ἀθῆναις συγχρόνου ὑπηρετικῆς κινήσεως, θέλομεν πεισθῆ ὅτι ἐνεχόμεθα και ἡμεῖς κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸ κοινωνικὸν τοῦτο πρόβλημα.

Εἴμεθα βεβαίως ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ὀκνηρίαν τῶν ὑπηρετριῶν μας ἐὰν, δι' ἐργασίαν εἰς τὴν πληρέστατα ἀρκεῖ μία και μόνη, προσλαμβάνωμεν δύο και τρεῖς μᾶλλον δι' ἐπιδειξιν και στολισμὸν τῶν προβαλάμων, ἢ διότι ἔχομεν πραγ-

ματικὴν ἀνάγκην αὐτῶν. Διὰ τὴν πλεονεξίαν των εὐθυνόμεθα ἐπίσης, παρέχουσαι μεγάλους μισθοὺς, δι' ἐλαχίστην ἐργασίαν, ἀπλῶς διότι δέκα ἢ εἴκοσι εἰκτομμυριοῦχοι δύνανται νὰ δίδωσι τοιοῦτους μισθοὺς. Διὰ τὴν πολυτέλειαν και τὴν ματαιότητά των φέρομεν ἐπίσης εὐθύναις, ἐπιτρέπουσαι νὰ ἐνδύονται και νὰ καπελλώνονται εἰς τὰς αὐτὰς μὲ ἡμᾶς ραπτρίας και πιλοποιούς. Διὰ τὴν σπατάλην των εἴμεθα ἐπίσης ὑπόλογοι, ἀφίνουσαι αὐτὰς ἐλευθέρως και ἀνεξετάτως νὰ διαχειρίζονται τὸν οἰκογενειακὸν ἡμῶν πλοῦτον και νὰ σπαταλῶσι πολλὰκις ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, ὅσα θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσουν πρὸς τὴν συντήρησίν μας ὀλοκλήρου τοῦ μηνός. Διὰ τὴν σκληρότητα και ἀστοργίαν των εὐθυνόμεθα ἐπίσης, μὴ συμμετέχουσαι ποσῶς εἰς τὸν ἠθικὸν αὐτῶν βίον, μὴ ἐνδιαφερόμεναι διὰ τὴν ψυχικὴν των κατάστασιν, διὰ τὰς θλίψεις ἢ τὰς χαρὰς των, διὰ τὸς πόνους ἢ τὴν εὐτυχίαν των. Τὴν ἀσέβειαν πρὸς τὴν θρησκείαν ἐνισχύομεν βεβαίως ἡμεῖς, οὐδέποτε μεριμνῶσαι ὥπως αἱ πολὺ πρῶται ὄραϊ τῶν Κυριακῶν διατίθενται πρὸς φοίτησιν και τούτων εἰς τὸν ναόν, ἀλλ' οὔτε κατὰ τὰς μεγάλας και ἐπισήμους δεσποτικὰς τοῦ ἔτους ἡμέρας συγκαλοῦσαι αὐτὰς ἀπὸ κοινοῦ μετὰ των τέκνων μας, ἵνα ἐρμηνεύωμεν τὰς μεγάλας τοῦ Εὐαγγελίου ἀληθείας και παροτρύνωμεν δι' ἠθικῆς διδασκαλείας εἰς τὸ καλὸν και ὠφέλιμον.

Εἰξεύρω ὅτι αἱ ἀλήθειαι αὐταὶ εἶναι ὀλίγον πικραῖ, ὀλίγον κακόχοι διὰ τὰ ὅσα ὄλων ἡμῶν, κυρίων και ὑπηρετριῶν ὄμοι. Ἄλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ λεχθῶσιν, εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνωσι καταληπταὶ παρ' ἡμῶν και παρ' ἐκείνων, ὥπως ἐπέληθ ἡ ποθητὴ θεραπεία. Ὅπως βαινῶμεν κυρία και ὑπηρετῆται, βαινόμεν ἀληθῶς κατὰ κρημῶν. Ἡμεῖς ἡσυχίαν δὲν εὐρίσκωμεν, οὔτε εἰς τὴν τροφὴν και διαίτην μας, οὔτε εἰς τὴν τάξιν και καθαριότητα, οὔτε εἰς τὴν ἀνατροφὴν των τέκνων μας, οὔτε εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ οἴκου, οὔτε εἰς τὴν εὐμάρειαν και ἠθικὴν ἀνάπαυσιν, ἣτις ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον παράγοντα τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας. Αὐταὶ διαφθείρονται και καταστρέφονται καθ' ἡμέραν περισσότερο. Ξεναί, ἀπροστάτευτοι, ἐγκαταλελειμμένοι εἰς τὴν τύχην των και εἰς τὴν κακὴν κεφαλὴν των, γίνονται ὀκνηραὶ, φυγόπονοι, κακαὶ, δόλια, φιλοκατήγοροι, περιπίπτουν ἀπὸ ἀτοπήματος εἰς ἀτόπημα, ἀπὸ ἀπιστίας εἰς ἀπιστίαν, ἀπὸ λάθους εἰς λάθος μέχρις ἐντελοῦς καταστροφῆς των. Ἐὰν ὑπῆρχον ἐν Ἑλλάδι στατιστικαὶ και ἡ ἀστονομία ἐτήρει, ὡς ἀλλαχοῦ γίνεται, μητρῶν ὑπηρετριῶν, θὰ ἀπεδεικνύετο δι' ἀριθμῶν ὁ φοβερὸς δεκατισμὸς ὃν ὑφίσταται ἡ τάξις τούτων διὰ τῆς ἀνεπανορθώτου ἠθικῆς ἀπωλείας εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς κακοηθείας.

Και ἐπαναλαμβάνομεν σήμερον ὅ,τι εἶπομεν και ἄλλοτε. Μία διεφθαρμένη ὑπηρετῆται μολύνει τὴν οἰκογενειακὴν ἡμῶν ἐσίαν, εἰσάγει λεληθῶς τὸ μίσημα τοῦ κακοῦ εἰς τὰ ἄθῳα και ἄπειρα μικρά, ἅτινα κατ' ἀνάγκην εὐρίσκονται εἰς συνάφειαν μετ' αὐτῆς, ὀδηγεῖ και βοηθεῖ ἀνεπαίσθητος τὰ πρῶτα βήματα τῶν μεγάλων εἰς τὴν κατωφερῆ ὁδόν, ὡς τέλος ἐπιβουλεύεται αὐτὴν τὴν συζυγικὴν ἡμῶν εὐδαιμονίαν.

Ἴδου τὰ αἴτια, τὰ προκαλέσαντα τὴν ἰδρυσιν τοῦ Ἀσύλου τῶν ὑπηρετριῶν και ἐργατῶν, τοῦ εορτάζοντος σήμερον τὴν ἐπέτειον τῆς προστάτιδος αὐτοῦ Ἀγίας Δικατερίνης. Ἡθε-

λήσαμεν δι' αὐτοῦ νὰ θέσωμεν φραγμὸν εἰς τὸ ὀσημέραι μεγεθυνόμενον κακόν, ἀναλαμβάνουσαι τὴν μόρφωσιν και ἠθικοποίησιν τῶν ὑπηρετριῶν, ὅσαι θὰ προσήρχοντο εἰς τὸ Ἀσύλον ζητοῦσαι στέγην και θέσιν. Ἀλλὰ πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ἔχομεν και ἔχομεν ἰδιαίτατα ἀνάγκην τῆς βοηθείας τῶν κυρίων, βοηθείας, ἣν εὐάριθμοι ἐξ αὐτῶν μᾶς παρέσχον ἀτυχῶς. Ἦσως δὲν ἐγένετο ἀρκούντως γνωστὸς εἰς τὸ πολὺ κοινὸν ὁ σκοπὸς τοῦ Ἀσύλου, ὅπως ἐθεωρήθη και τοῦτο ὡς ἐν μεσιτικὸν γραφεῖον, τοποθετοῦν δωρεὰν ὑπηρετῆταις και οὐδὲν πλέον. Ὁ ἦτο γελοῖον νὰ ὑποτεθῇ ὅτι κυρία τῆς περιωπῆς τοῦ συμβουλίου ἡμῶν ἐζήλευσαν τὸ ἐπάγγελμα και τὴν δόξαν τῆς κυρᾶ Κώσταινας, τοῦ τέρατος ἐκείνου τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, εἰς τὰ δίκτυα τοῦ ὀποίου καταστρέφεται ἡ τιμὴ και ἡ ὑπόληψις τῶσων ἀτυχῶν και ἀπειρῶν κορασιδῶν.

Ἀκριβῶς ἵνα σώσωμεν ἀπὸ τοῦ ἀρπακτικῶς ὄνυχας τῶν τοιοῦτων ὄντων τὰς ἀπροστατεύτους ἰδίχ νεάνιδας, και ἵνα, ὡς προείπομεν, μετριάσωμεν τὸ κακόν, εἰς ὃ μοιραίως φερόμεθα ὑπηρετούμεναι και ὑπηρετοῦσαι πρόεθμεν ἄνευ πόρων, κεφαλαίων, ἄνευ οὐδεμιᾶς βοηθείας και ὑποστηρίξεως εἰς τὴν σύστασιν και συντήρησιν τοῦ Ἀσύλου τούτου, τὸ ὀποῖον ἄγει ἡδὴ τὸ τρίτον τῆς λειτουργίας του ἔτος. Δὲν μᾶς ἀπεθάρρυναν οὔτε αἱ εἰρωνεῖαι, οὔτε οἱ ἐμπαιγμοί, οὔτε αἱ κακολογίαι, οὔτε ἡ καταφορὰ τῶν πλείστων ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ὤφειλον και νὰ μᾶς ἐνοήσουν και νὰ μᾶς ὑποστηρίξουν. Μᾶς ἀποθάρρυνε μόνον ἡ ἀκηδεία, ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἀναληθία τῶν κυρίων, πρὸς ἃς συνιστῶμεν ὑπηρετῆταις, και αἱ πλεῖσται τῶν ὀποίων ἀποποιοῦνται ἐξ ἀμελείας, ἐξ ἀδρανείας, ἐξ ἀδιαφορίας πᾶσαν μετ' ἡμῶν συνεννόησιν. Οὔτε τὰ βιβλιαρία τῆς διαγωγῆς λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν παρὰ τῶν πλείστων κυρίων, οὔτε οὐδεμία μετὰ τοῦ Ἀσύλου συνεννόησις ἐνεργεῖται παρ' αὐτῶν, οὔτε κἂν μᾶς γίνεται γνωστὴ ἡ ἀναχώρησις, ἢ ἐκδιώξις ὑπηρετῆταις και οἱ προκαλέσαντες αὐτὴν λόγοι. Ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἀσύλου, αἱ τοποθετηθεῖσαι παρ' αὐτοῦ ὑπηρετῆταις θὰ ἀνέρχονται βεβαίως εἰς ὑπερχιλίας και ὅμως τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν τὰ ἔγχα ἀπωλέσαμεν, διότι αἱ κυρία δὲν ἠθέλησαν νὰ συμμορφωθῶν με τὸν κανονισμὸν μας, τηροῦσαι ἡμᾶς ἐνημέρους τῆς διαγωγῆς και ἐν γένει τῆς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ πορείας των.

Ἡμεῖς ἐν τούτοις ἐμμένουσαι εἰς τὸ πρόγραμμά μας δὲν ὀπισθοχωροῦμεν. Εἰξεύρομεν ὅτι τὰ πρῶτα βήματα εἶναι πάντοτε και τὰ δυσκολώτερα και ὅτι πᾶσα καλὴ ἰδέα, ἵνα κατανοηθῇ, ἀπαιτεῖται νὰ ὀριμασθῇ, νὰ χωνευθῇ, νὰ μελετηθῇ, νὰ βασιανισθῇ καλῶς.

Θέλομεν νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ καιρὸς τῶν δοκιμασιῶν παρήλθε και ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἐγκαινιάζεται νέα περίοδος εὐτυχεστέρα διὰ τὸ τμήμα τοῦ Ἀσύλου, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸν ὑπηρετικὸν κλάδον.

Διότι ὡς εἶναι γνωστὸν ὑπάρχει και τμήμα ἐργατῶν ἐνταῦθα. Τοῦτο ἐπέτυχε πληρέστατα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, εἰς δέκα τέσσαρας δὲ ἀνέρχονται σήμερον αἱ ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Ἀσύλου φιλοξενούμεναι ἐργατίδες, αἱ ἐκμανθάνουσαι τέχνας εἰς διάφορα τῆς πόλεως μας βιομηχανικὰ καταστήματα.

Ταύτας ὡς και τὰς κατὰ καιροὺς προσερχομένας ὑπηρετῆταις, τὸ Συμβούλιον τοῦ Ἀσύλου περιέβαλε και ἐπροστάτευσε ὡς ἰδία τέκνα, παρέχον σὺν τῇ διαίτη και διατροφῇ

και τὴν οἰκογενειακὴν στοργὴν και τρυφερότητα, ἣς αἱ κόραι αὐταὶ σπεροῦνται, ὡς ζωσαὶ μακρὰν τῶν γονέων και τῆς πατρίδος των. Διευθύντρια νοήμων, ἀνεπτυγμένη, φιλόστοργος συνδικαίταται μετ' αὐτῶν, ἀναπληροῦσα τὴν μητέρα και ὀδηγοῦσα μετ' ἀγάπης τὰ βήματά των εἰς τὸν δύσβατον τῆς ζωῆς δρόμον.

ΤΑ ΚΑΣΤΑΝΑ

Ἄμα ὡς ἀρχίσῃ νὰ προσεγγίξῃ ὁ χειμὼν, δαμῆ ἰδιάζουσα, εὐάρεστος πλήττει αἰφνιδίως τὴν ὀσφρησιν, προερχομένη ἐκ τῶν ψηνομένων καστανῶν.

Ἄνὰ πᾶσαν γωνίαν ἐκάστης ὀδοῦ, πρὸ πάσης εἰσόδου σχολείου ἢ οἰνοπωλείου ἢ μορφῆ τοῦ χονδροειδοῦς ἐνδεδυμένου καστανοπόλου, τοῦ τέκνου ἐκείνου τῆς Θεσσαλίας ἢ τῆς Ἠπείρου, κάμνει τὴν ἐμφάνισιν τῆς ὡς προάγγελος τοῦ χειμῶνος. Ἐχὼν πρὸ αὐτοῦ τὸ καθιερωμένον πύρανον μετὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐξ ἐλάσματος διατρήτου πλακῶς, ἐν ἣ ἐγκατασπείρει κάστανα, ὅπως ψηθῶσιν, πωλεῖ αὐτὰ εἰς τὰ σπεύδοντα περὶ αὐτὸν ἰδίως παιδία, ἀνταλλάσσων οὕτω τὸ προῖον τῆς γενεθλίου αὐτοῦ γῆς, διὰ τῶν στοργύλων πενταλέπτων ἢ δεκαλέπτων και φωνάζων ἀδιακόπως «κάστανα! κάστανα ζεστά!»

Σπανίως δὲ παιδία, και μεγάλοι ἔτι ἐκ τῶν διαβατῶν θ' ἀκούσωσι τὴν τόσον ἐλκυστικὴν ταύτην φωνὴν και δὲν θὰ σταματήσωσι πρὸ τοῦ καστανοπόλου, ὅπως πληρώσωσι τὸ θυλάκιόν των ἐκ τοῦ γευστικωτάτου αὐτοῦ προϊόντος, και αἰσθανθῶσιν ἐντὸς τῶν χειρῶν τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην θερμότητα, και ἐπὶ τῆς γλώσσης τὴν ὑπόγλυκον και ἀλευρώδη των καστανῶν γεῦσιν.

Εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κυπελλοφόρων, τοῦ γένους τῶν ὑποκαστανεῶν, ἀνήκει ἡ τιμὴ τοῦ νὰ καταλέγηται μεταξὺ αὐτῶν και ἡ καστανέα *Tagus castanea*, τὸ μεγαλειότερον δένδρον τῶν δασῶν τοῦ κόσμου, τοῦ ὀποῖου τὴν διάρκειαν ἀδύνατον νὰ ὀρίσῃ τις, ὡς και ἡ καστανέα τῆς Αἴτνης, τῶν ἐκατὸν ἔπων ἐπιλεγομένη, ἔχουσα 56 μέτρων περιφέρειαν και τεσσάρων χιλιάδων ἔτων ὑπαρξιν ἀριθμοῦσα. Ἡ Ἰωάννα Aragon, καταληφθεῖσα ποτε ὑπὸ θυέλλης, λέγουσιν ὅτι εἶρεν ὑπ' αὐτὴν ἄσυλον μετ' ὄλης τῆς ἀκολουθίας τῆς. Ὑπὸ τὴν ὀρίζοντιον δὲ ἔκτασιν τῶν κλάδων τοῦ πελωρίου τούτου δένδρου παρέχεται διόδος εἰς δύο ἀντιμετώπους ἀμάξας. Και ἡ παναρχαία καστανέα αὕτη φέρει και ἄνθη και καρπούς.

Ἐν Γαλλίᾳ πλησίον, τῆς Sancerre, ὑπάρχει ἐπίσης καστανέα 10 μέτρων περιφέρειας, και ὕψους ἀναστήματος ἀνδρός, ἀριθμοῦσα χιλίων ἔτων ὑπαρξιν. Οἱ περιηγηταὶ θαυμάζουσιν ὡσαύτως παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Γενεύης ἐν Ἑλβετίᾳ, τὴν καστανέα τῆς Neuvacelle. Κατὰ τὸ 1840 αὕτη μόνη, ἠδύνατο νὰ στεγάσῃ ὀλοκλήρον ἀγροτικὸν οἶκον. Μολονότι πολλὰκις ἐπλήγη ὑπὸ κεραυνοῦ, οἱ κλάδοι αὐτῆς ἐκτείνονται ἀνὰ τὸ ἄπειρον και ἡ περιφέρειά τῆς δὲν εἶναι μικροτέρα τῶν 13 μέτρων.

Ἐκ τοιοῦτων δένδρων δὲν παράγεται περιφρονητέος καρπύς, καθόσον τὸ κάστανον, προῖον τῆς χειμερινῆς ἐποχῆς, ἀγαπᾶται παρ' ὄλων.

Ποσάκις κατὰ τὰς μακρὰς χειμερινὰς νύκτας περὶ τὸ πύρρονον, ἢ τὴν θερμάστραν καθήμενοι ἐν κατακλιεῖσθαι δωμάτιον καὶ ψήνουσαι καὶ τρώγουσαι κάστανα, δὲν ἀνταλλάσσομεν μυρίας ιδέας καὶ σκέψεις, δὲν ἀκροώμεθα ἱστορικῶν διηγήσεων καὶ ἀνεκδότων, δὲν πλάττομεν σχέδια περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ δὲν θαυκαλιζόμεθα ὑπὸ ὤραίων ὀνείρων!

Ἄλλὰ καὶ ποίαν θέσιν κατέχουν ἐν τῇ μαγειρικῇ τέχνῃ τὰ κάστανα! Ὡς πολτός (πουρέ) ἀπὸ τοῦ διαθετήρος (τρομπητοῦ) περῶμενα, χρησιμεύουσιν ὡς γαρνιτούρα τοῦ κρέατος! Δι' αὐτῶν παρασκευάζεται σοῦπα ἐξαιρετος! Παραγεμίζονται γάλοι, χήνες, πάπιαι, εἶναι πολλάκις τὸ μόνον βοθητικὸν μέσον τῶν κυνηγῶν πρὸς παρασκευὴν τοῦ κρέατος. Δι' αὐτῶν συμπληροῦνται θαυμασίως ἐν γεῦμα πικρὰ θεμέλιον ὑπὸ διαφόρους φάσεις! Τὰ κάστανα ἀποτελοῦν τὰ ὕδνα (truffles) τῆς οἰκογενείας, εἶπέ τις ποτε πολὺ ὀρθῶς. Πόσον δὲ μεταβάλλουσι ὄψιν καὶ φύσιν, παρατιθέμενα εἰς τὴν τράπεζαν σακχαρόπηκτα! Ὅποιον ὕφος ἀριστοκρατικὸν προσλαμβάνουσι καὶ ὁπόση κατανάλωσις αὐτῶν γίνεται ὑπὸ τὴν μορφήν ταύτην παρὰ τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου. Δὲν ἀποτελοῦν πλέον αὐτὰ τὸν χονδροειδῆ στολισμὸν τοῦ δίσκου τοῦ πλανωδίου ἐμπόρου, δὲν θίγουν αὐτὰ τιλῶδεις χεῖρες χειρωνακτῶν, οὐδὲ μαῦροι ὀστεώδεις δάκτυλοι! ἀλλ' ὑπὸ τὸ σακχαρόδες αὐτῶν περιβλήμα παρουσιάζομενα καθίστανται λεπτὸν καὶ προτιμώμενον ἐπιδόρπιον, κρατοῦνται ὑπὸ λεπτοφυῶν καὶ λευκοκρίνων δακτύλων, τρώγονται ὑπὸ τῶν ὠριότερων στομάτων, ἐγκλείονται ἐντὸς εὐωδῶν σακκιδίων, καὶ δένονται δι' ὠραίων πολυχρῶμων ταινιῶν. Ἄλλ' οἴμοι οὕτω μεταβαλλόμενα πόσον ἀλλάσσοσι καὶ ἀξίαν! Ὅποσον ἀνυψοῦ ταῦτα τὸ σακχαρόδες περιβλήμα τῶν! καὶ εἰς ποίαν περιωπὴν ὑπολήψεις ἀνέρχονται!

Ἄλλ' οὐ παντός πλεῖν εἰς Κόρινθον. Τὰ σακχαρόπηκτα κάστανα δὲν εἶναι προσιτὰ εἰς πᾶν βελάντιον καὶ ἴσως καθίστανται μᾶλλον δύσπεπτα, ἤττον ὑγιεινὰ ἢ τὰ σεμνὰ καὶ ἀπέριττα κάστανα τοῦ πλανωδίου καστανοπώλου.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν) Ἐλένη Γεωργιάδου

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Ἐὰν οἱ ἐργάται τοῦ πνεύματος καὶ οἱ ἐστεμμένοι τῶν γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης εἶχον ἀνάγκην τίτλων καὶ οἰκονομῶν καὶ περὶ γαμῶν, βεβαίως ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, ὃν ἡ Γαλλία κλαίει σήμερον, θὰ ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀριστοκράτης τῶν γραμμάτων, ὁ ἐκ κληρονομικότητος καὶ καταγωγῆς εὐγενῆς τῆς φιλολογίας.

Ἐγένετο υἱὸς ἐξόχως μεγαλοφυῆς, πατὴρ ἐπίσης μεγαλοφυοῦς. Ἐὰν εἰς τὸν πατέρα Δουμᾶν ὀφείλῃ ἡ Γαλλία τὰς πολυπλοκωτέρας καὶ εὐφρανταστοτέρας σελίδας τῆς μυθιστορικῆς ἐξελιξέως τῶν πρώτων δεκαετηρίδων τοῦ αἰῶνος τούτου, εἰς τὸν Δουμᾶν υἱὸν ὀφείλει ἡ ψυχολογικὴ μυθιστοριογραφία ἕνα τῶν ἰσχυροτέρων στυλοβατῶν τῆς καὶ ἡ νέα δραματικὴ σχολὴ ἕνα τῶν πολυτιμωτέρων παραγόντων τῆς.

Σπανίως εἰς καλὸς μυθιστοριογράφος εἶναι συγχρόνως καὶ ἄριστος δραματικὸς συγγραφεὺς. Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς ἦτο καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο. Καλλιτέχνης τῆς γραφίδος, ἀληθῆς Ραφαῆλ καὶ Μιχαὴλ Ἄγγελος ἐν ταῦτῳ τῆς ζωγραφικῆς

καὶ γλυπτικῆς τοῦ λόγου, ἐσφυρηλάτησεν ἀληθῆ μνημεῖα ἀθανάσιας, ἔγραψεν εἰκόνας ἐξόχου καὶ μεγαλοπρεποῦς συλλήψεως, ἀφῆκε σελίδας ἐκ τῶν ὀλίγων, αἵτινες προώρισται νὰ ζήσουν μετὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς συγγραφικῆς ἐργολαβικῆς ἐμπορίας ἐν Εὐρώπῃ.

Εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων ὅσα δῶν τῆς πραγματικῆς σχολῆς, ὅστις κατώρθωσεν ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῶν ταπεινότερων παθῶν, τῶν ἀγενεστέρων ὀρμῶν καὶ ὀρέξεων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, νὰ ἀναζητήσῃ καὶ ἀνεύρῃ ἐν εὐγενῆς ἐλαττήριον διαικιολογοῦν τὴν ἀλλοφρονοῦσαν ἐν τῇ φορᾷ τοῦ πάθους διανοίαν καὶ μειδίων τὴν πικρὰν ἀπογοήτευσιν, ἣν γεννῶσιν αἱ σκοτεινὰ εἰκόνας τῶν ἀπορρήτων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Οὐδεὶς ἴσως ἄλλος ἔσον αὐτὸς ἀνέταμε τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ ἀπεκάλυψε διὰ τῶν ἡρώιδων του τὰς μεγάλας ἀρετὰς, ὡς καὶ τὰ μεγάλα ἐλαττώματα τῆς γυναικείας φύσεως.

Ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμελλὰς του εἶναι ἡ μεγίστη ἀθωοτικὴ ἀπολογία τῆς ἐκπεσούσης γυναικός. Τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς αὐτῆς, ἐν ἧ ὁ ἔρωσ καὶ ἡ αὐταπάρνησις, ἐν μέγα αἴσθημα καὶ μίξ μεγάλη ἀρετὴ ἐνοικοῦν, μεταβάλλονται εἰς κολυμβήθραν ἐξαγνίσεως, εἰς βωμὸν μαρτυρικῆς θυσίας, ἀντάξιον μόνον ἡρώιδων καὶ ἀγίων.

Ὡς ὁ Χριστὸς ἀνήγειρε τὴν Μαγδαληνὴν, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐξήγειρε τὴν ἑταίραν. Βαθὺς φιλόσοφος καὶ μέγας ψυχολόγος ὑπεχρέωσε τὴν ἔντιμον λεγομένην κοινωσίαν νὰ ἀποκαλυφθῇ πρὸ ἐκείνης, ἥτις ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τόσους ἐνέκλειε θησαυροὺς ἀγάπης καὶ μεγαλοφυχίας, ὅσους τὸ κάλλος καὶ ἡ δυστυχία τῆς ὑπαγόρευσε ἀμαρτίας.

Ἄλλ' ἕνα ψάλλῃ τὴν παρθένον μὲ τὴν ἀγνὴν καὶ ἀμόλυτον ψυχὴν τῆς, εἰς ποῖον ὕψος λυρισμοῦ δὲν ἀνέρχεται, εἰς ποίαν ἐκτάσει ἰδανικῆς τελειότητος, δὲν μεταφέρει τὸν ἀναγνώστην! Ἡ Sophie Printemps τὸ μᾶλλον ἰδεώδες, ἴσως τῶν ἔργων του, δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι ροφαήλειος Παναγία, λεπτοφυῆς τόσον, ὥστε μάλιστα νὰ δύναται τις νὰ τὴν ἀντιληφθῇ, ἐνῷ τὸ ἐκ ψηφιδωτοῦ πλαίσιον τῆς ἀληθῆς ἀριστοῦργημα ἰσχυρᾶς τέχνης τὴν καθίστα ἔτι ἰδανικωτέραν, ἔτι εὐγενεστέραν, ἔτι ἀξίαν θαυμασμοῦ καὶ λατρείας;

Καὶ ὁ εἰς θεὸν μεταβαλλόμενος πατήρ, ὅπως σῶσῃ τὴν ζωὴν ἐκείνου, πρὸς ὃν ἡ κόρη του ἀφιερῆ τὴν ζωὴν τῆς, ὁ χάριν τοῦ τέχνου του νικήσας τὸν θάνατον ἐπιστήμων ὑπῆρξεν ἄρα ἀποτύπωσις πληρεστέρᾳ ταύτης τοῦ ἰδανικοῦ τῆς πατρικῆς στοργῆς. Ἐλέχθη διὰ τὸν Δουμᾶν πατέρα ὅτι ὑπῆρξε τόσον εὐφάνταστος, ὥστε νὰ γράφῃ ὑπερφυσικὰς τερατωδίας, ἐξ ὧν βρῖθουν τὰ εἰς παραμύθια ἐνίοτε μεταβαλλόμενα μυθιστορηματὰ του. Ὁ υἱὸς ἐνταῦθα ὑπερέβη τὸν πατέρα, ἀλλὰ πολὺ σκοπιμώτερον, πολὺ ἀποτελεσματικώτερον ἐκείνου. Ἐφραντάθη πολλάκις τὴν μυθώδη τελειότητα, εἰς ἣν δύναται νὰ ἐξίχθῃ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ καὶ τὴν περιέγραψε μετὰ τόσης τέχνης, ὥστε νὰ ἀπατᾷ τὸν ἀναγνώστην του περὶ τοῦ πιθανοῦ τῆς πραγματικῆς ὑποστάσεως αὐτῆς.

Πολλοὶ ἐμέμφθησαν τὸν Δουμᾶν διὰ τὸ παρομιῶδες κατὰ τὴν Tue-la, ἐν ᾧ φαίνεται ἀκαμπτὸς καὶ ἀνιλεὺς διὰ τὴν προδίδουσαν τὰ συζυγικά τῆς καθήκοντα γυναῖκα. Ἄλλ' ἐχρειάζετο ἡ αὐστηρά, ἡ βροντώδης αὐτὴ ἀποστροφή τοῦ συγγραφέως πρὸς τὴν μεγάλην τάξιν τῶν ἀέργων καὶ ἐλα-

φρῶν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν γυναικῶν, αἵτινες εἰς τοὺς σκανδαλώδεις καὶ παρανόμους ἔρωτας ζητοῦν ἀπασχόλησιν καὶ ἰκανοποίησιν τῶν ἀνοσιῶν παθῶν των. Ἐχρειάζετο ὁ γριος καὶ ἀπειλητικὸς βρυχηθμὸς τοῦ ἀκάμπτου λέοντος, ἵνα ἐπιφέρῃ ἀντιπερισπασμὸν τινὰ εἰς τὰ ὑποῦλα τῶν κροκοδείλων δάκρυα, εἰς τὰς ἀηδεῖς ψυχολογικὰς ἀνατομίας τῶν διὰ τῶν συγγραμμάτων καὶ τῶν μελετῶν των ἐξαπτόντων τὰς φαντασίας καὶ στρεβλοῦντων πᾶσαν περὶ ἠθικῆς καὶ τιμῆς ιδέαν καὶ ἀρχήν.

Μόνον διότι ἐπάταξε τὸ κακόν, διότι ἀνεκνήρυχθη τιμωρὸς τοῦ ἐγκλήματος, διότι εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὸ σθένος νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὅλας τὰς κοινωνικὰς ἀθλιότητας καὶ νὰ στιγματίσῃ ἀμειλίχτως αὐτάς, μόνον δι' αὐτὸ ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς δύναται νὰ ταχθῇ εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐεργετησάντων διὰ τοῦ καλάμου του τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι ὑπὲρ πάντα ἄλλον συγγραφέα ἐγνωρίσαμεν τὸν Α. Δουμᾶν καὶ ὡς μυθιστοριογράφον καὶ ὡς δραματικὸν καὶ ὅσον ὀλίγους ἄλλους ἐξετιμῆσαμεν καὶ ἠγαπήσαμεν αὐτόν. Εἰς τὸ κοινὸν λοιπὸν ὄλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου πένθος μετέχομεν καὶ ἡμεῖς. Εἰς τὸν κοινὸν στέφανον τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς τιμῆς, ὃν ἡ ἀνθρωπότης ὅλη ἐναποθέτει ἐπὶ τῆς σοροῦ του ἀφιερῶμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγα ἄνθη ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ Ἑλικῶνος, ὀλίγην δάφνην ἐκ τῆς γῆς, ἣν συγγενεὶς αὐτῷ νέος ἐλάμπρυνεν κα' ἐδόξασαν ἄλλοτε.

ΕΝ ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΕΝ Τῷ ΑΡΣΑΚΕΙῷ

Γ'.

Θὰ ἀπετέλει περίεργον πραγματεῖαν ἡ μελέτη τῶν ἰδίων φυσιογνωμιῶν τῶν μαθητῶν ἐκάστου παρθεναγωγείου. Ἐὰν πάντες καὶ πᾶσαι αἱ διδάσκουσαι ἀκολουθοῦν τὸ αὐτὸ πρόγραμμα, κατ' ἀνάγκην ὅμως ἕκαστον σχολεῖον ἐν τῇ διοικήσει καὶ λειτουργίᾳ αὐτοῦ φέρει τὸν τύπον, τὴν σφραγίδα, τὴν ἰδικιτέραν φυσιογνωμίαν τῶν προσώπων, παρὰ τῶν ὁποίων τοῦτο διευθύνεται. Τὸν κοινὸν λόγιον ἴδε μάρρα καὶ πάρε παιδὶ νομίζομεν ὅτι δύναται ἐν μέρει νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα, ἀφοῦ μάλιστα ταῦτα ἀναπληροῦν ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφυὴν τὸν οἶκον καὶ τοὺς γονεῖς ἐν γένει μὲν διὰ τὰς συστάσεις μαθητῶν, ἐν μέρει δὲ διὰ τὰς ἐξωτερικάς.

Οὕτω χωρὶς νὰ γνωρίζομεν τὰς μαθητῶν ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν διεκρίνομεν καὶ διερέσαμεν αὐτὰς εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας τῶν ἐξετάσεων ἡμέρας εἰς ἰδίαις κατηγορίας. Εἶχομεν τὴν μεγάλην κατηγορίαν τῶν ζωηρῶν, τῶν ἀνευ φραγμοῦ καὶ χαλινοῦ ἐλευθέρων, τῶν δημοκρατικώτατα διοικουμένων παρὰ πολλῶν καὶ ποικίλων προσώπων, ἀνευ ὅμως μιᾶς κεφαλῆς, ἀνευ μιᾶς ἀρχῆς, ἥτις νὰ θέλῃ καὶ νὰ δύναται, ἥτις νὰ κανονίξῃ καὶ ἀποφασίξῃ. Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν τῶν προώρων χειραφετημένων ὑπῆρχον ὅλοι οἱ τύποι, ὅλοι αἱ ἀνωμαλίας, ὅλοι αἱ ἐλλείψεις καὶ αἱ ἀτέλειαι τῶν τοιοῦτων δημοκρατικῶν ἐν γένει συστημάτων. Ὑπῆρχον αἱ ἀνάξια προνομιοῦχοι, αἱ προστατευόμεναι τῶν ἐν τῇ ἰσχυροῦσῃ ἐξουσίᾳ ἀρχῶν ἢ αἰσθησύνουσαι τὴν ἀτομικότητά των μὲ τὰ ὕλικα τοῦ σχολείου συμφέροντα. Ὁ στόμφορ, ἡ οἴησις, ἡ ματαίωσις, ἡ ἐπιπολαίωσις καὶ ἡ ἀμάθεια ἀπετέλουσαν κατὰ τὸ πλεῖστον τὸν χαρακτηρισμὸν τούτων. Δι' αὐτὰς τὰ μει-

διάματα καὶ ἡ ἐπιείκεια τῶν διδασκάλων, δι' αὐτὰς αἱ ἐλαφροντικαὶ περιστάσεις πᾶσαι, δι' αὐτὰς αἱ εὐκολαὶ καὶ αἱ ἐξομαλύνουσαι πάσης δυσχερείας. Αὐταὶ ἔχουν, οὕτως εἰπεῖν, προσωπικότητά τιναν. Αἱ ἄλλαι εἶναι μόνον ἀριθμοί, μόνον συμπλήρωσις τῶν κενῶν θέσεων, αἵτινες εὐρίσκονται μεταξὺ τῶν πρώτων. Εἶναι αἱ ἠθικημένοι, αἱ παρεγνωρισμένοι, αἱ παρηγωνισμένοι. Ἐπὶ τούτων ἐκσπᾷ ἡ ὀργὴ τοῦ διδάσκοντος καὶ ἡ ἰδιοτροπία τῆς ἐπιμελητῆρας. Δι' αὐτὰς πλήρης ἀδιαφορία καὶ ἀναληγσία καὶ καταφρόνησις. Καὶ εἶναι ζωγραφημένη ἐπὶ τοῦ προσώπου τούτων ἡ ἀποθάρρυνσις, ἡ ἀπογοήτευσις καὶ ἡ πικρία, ἃς ἐμπνέει τὸ συναίσθημα τῆς ἀδικίας, τὸ συναίσθημα τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ ἀστοργίας.

Τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια δὲν ἀντεπροσωπεύοντο βεβαίως ὑπὸ μεγάλων ὁμάδων, ἀλλ' οὔτε ἦτο δυνατόν μεταξὺ αὐτῶν νὰ ὑπάρχουν αἱ διαίρεσεις καὶ αἱ διακρίσεις αὐταί. Εἰς τὸν περιορισμένον ἐν τούτοις ἀριθμὸν αὐτῶν ἀπετυποῦτο πάντοτε ἡ ἰδικιτέρα τῶν διευθυντῶν αὐτῶν καὶ τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ φυσιογνωμία. Αἱ τοῦ Παρθεναγωγείου Σύρου ὀλίγον δειλαί, ὀλίγον φοβισμένα, ὡς ἐκ τῆς αὐστηρᾶς, τῆς ἀμειλίχτου πειθαρχίας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν φαίνεται λειτουργοῦν τὸ Παρθεναγωγεῖον τοῦτο, τοῦ ὁποῖου οἱ καθηγηταὶ εἰς οὐδεμίαν συνάφειαν, εἰς οὐδεμίαν οἰκειότητα ἔρχονται μετὰ τῶν μαθητῶν.

Ἐὰν μάλιστα κρίνομεν ἐκ τῆς αὐστηρότητος, μεθ' ἧς οἱ κύριοι οὗτοι ἐξήταζον, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὴν μέχρι σκληρότητος προαγομένη ἐνὸς ἐκ τούτων συμπεριφορὰν πρὸς τὰς ἐξετάζομενας, ἀλλὰ καὶ τὰς γνώσεις αὐτῶν, ἐξάγομεν τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ Διδασκαλεῖον Σύρου ἐργάζεται εὐσυνειδήτως, ὅτι τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ εἶναι ἄριστον, ἀλλ' ὅτι ἐλλείπει ἀπὸ τῆς διοικήσεως αὐτοῦ ἡ τρυφερότης, ἡ στοργή, ἡ ἐπιείκεια, αἱ μεγάλα αὐταὶ καὶ ἀπαραίτητοι ἀρεταὶ διὰ πάντα παιδαγωγόν, διὰ πᾶν μορφωτικὸν κέντρον.

Εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν φυσικομαθηματικῶν Σύρου ἠδυνήθημεν μόνον νὰ παρευρεθῶμεν, διότι ἐνεκα τῶν πολλῶν μαθητῶν ἡ ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐδέησε νὰ διακριθῇ εἰς τμήματα, ἵνα οὕτω κατορθοῦται ἡ σύγχρονος ἐξέτασις διαφόρων μαθημάτων.

Ὁ μαθηματικὸς τῆς Σύρου εἶναι βεβαίως ἐξοχότης εἰς τὸ εἶδός του, ἀλλὰ, πολὺ προσηλωμένος εἰς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ φυσικὰ καὶ μετεωρολογικὰ φαινόμενα, δὲν εὐρίσκει καιρὸν νὰ ψυχολογῇ ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τῶν μαθητῶν του, νὰ ἐνθυμηταὶ ὅτι ὑπάρχουν στιγμαὶ ἐν τῷ βίῳ τόσον τρομεραὶ, ὥστε καὶ ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἀνθρώπων νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ποιῆς τινοσ συμπαθείας καὶ ἠθικῆς ἐνιτχύσεως, πολὺ περισσότερον νεανίδες διεξάγουσαι τὸν περὶ τῶν ὄλων ἀγῶνα, οἶον τῶν ἐπὶ διπλώματι ἐξετάσεων.

Καὶ εἶχον τόσον συμπαθητικὰς φυσιογνωμίας αἱ κορασίδες τῆς Σύρου, ἦσαν τόσον σεμνὰ καὶ μεμετρημένοι, τόσον ἀφανῶς καὶ ἀθουρόβως ἤρχοντο, ἕμενον καὶ ἔφευγον, ὥστε νὰ λησμονῶνται σχεδὸν μεταξὺ τῶν ἄλλων. Ἀπετέλει περίεργον ἀντίθεσιν ἡ μετριοπάθεια καὶ ἡ σεμνότης τούτων πρὸς τὴν ιδέαν, ἣν ἔχει ὁ κόσμος περὶ τῶν γυναικῶν ἐν γένει τῆς Σύρου, αἵτινες φημίζονται διὰ τὴν ζωηρότητα καὶ φιλαρέσκειάν των καὶ διὰ τὴν ἐπίδοσιν των ἐν γένει πρὸς βίον μάταιον καὶ ἄσκοπον.

Είναι η δευτέρα φορά καθ' ην τὰ πράγματα διαφεύδουν διαρρήδην τὴν φήμην ταύτην τῶν Συριακῶν γυναικῶν. Πρῶται αὐταὶ ἐξ ὅλων τῶν ἑλληνικῶν μεγαλοπόλεων ἐμιμήθησαν τὰς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ διὰ τῆς ἰδρύσεως Κυριακοῦ Σχολείου, τὸ ὅποτον ἐπὶ διετίαν ἤδη λειτουργεῖ εὐεργετικῶτατα. Πρῶται ἰδρυσαν ἐργαστήριον ἀπόρων γυναικῶν καὶ σήμερον μὰς στέλλουν τὰς θυγατέρας των κατηρτισμένας ἄριστα καὶ διακρινόμενας ἀκριβῶς διὰ τὴν μετριοπάθειαν καὶ σεμνότητά των, τὰς θυγατέρας των, εἰς ἃς θὰ ἀνακτεθῇ βεβαίως ἡ μόρφωσις καὶ ἐκπαίδευσις τῶν θηλέων τοῦ τόπου των.

Μόνον δι' αὐτὰς δὲν ἐκυκλοφόρησαν γραμματάκια καὶ συστάσεις, μόνον δι' αὐτὰς δὲν ἐπένεθη τὸ ρουσφέτι, καὶ αὐταὶ ἐζητάσθησαν αὐστηρῶς καὶ ἀμερολήπτως, χωρὶς οὐδεμίαν συνηγορίαν, οὐδεμίαν ὑπεράσπισιν, οὐδεμίαν σύστασιν καὶ προστασίαν. Τὸ αὐτὴ εἶναι δεινὴ καὶ ἐκείνη ἀδύνατος, αὐτὴ ἐργατικὴ, ἀλλὰ δειλὴ, αὐτὴ σοφὴ καὶ ἐκείνη μετρία καὶ στερεοτύποι αὐταὶ φράσεις εἰς τὰ στόματα τῶν καθηγητῶν καὶ διευθυντῶν δὲν ἐλέχθησαν οὔτε ἅπαξ διὰ τὰς μαθητρίας τῆς Σύρου. Ἐδειξαν ὅτι ἦσαν καὶ ἐβλαβερὰ καὶ ἀνεπηρέαστως, ὅπως ταῖς ἤξιζε, χωρὶς διατυπώσεις παραπόνων, χωρὶς διαμαρτυρίας, χωρὶς μεμψιμοιρίας. Ἡ Σύρος οὕτω, ἡ ἐμπορικὴ ἀποδεικνύεται καὶ Σύρος προοδευτικὴ ὡς πρὸς τὴν γυναικείαν ἐν γένει μόρφωσιν καὶ δρᾶσιν, γνωρίζουσα νὰ ἀναθέτῃ τὴν διοίκησιν τῶν δημοτικῶν αὐτῆς πραγμάτων εἰς ἀνθρώπους, ἐργαζομένους ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ τόπου των.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ κ. EVERETT GREEN

Ἡ κυρία Mary Everett Green, ἥτις εἶχεν ἐν τῇ πατρίδι αὐτῆς ἀποκτήσει φήμην συγγραφῆως, ἀπέθανε πρὸ μικροῦ ἐν Λονδίῳ εἰς ἡλικίαν ἐβδομηκοντα ἑπτὰ ἐτῶν. Ὁ πατὴρ αὐτῆς κατήγετο ἐκ Σχεφίeldης καὶ ἐκαλεῖτο Wood, τυγχάνει δὲ στενὸς φίλος τοῦ ποιητοῦ James Montgomery, τοῦ ὁποίου ἡ προστασία σπουδαίως ὠφέλησε τὴν κυρίαν Everett Green, ἧς ἡ ἀνατροφή ὑπῆρξεν ἀρτία. Εὐρισκομένη εἰς Λονδίον, τῷ 1841, ἤρχισε νὰ συγκαθῇ ἐνδελεχῶς εἰς τὰς δημοσίας βιβλιοθήκας, καὶ ἔσχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀνακαλύψῃ σειρὰν ὅλην σπουδαίων ἐγγράφων ἀγνώστων ἔτι. Ὁ πρῶτος καρπὸς τῶν ἐρευνῶν τῆς ὑπῆρξε βιβλίον ἐπιγραφόμενον: Βίος τῶν Ἀγγλίδων πριγκηπισσῶν ἀπὸ τῆς Νορμανδικῆς κατακτήσεως. Τὸ ἔργον τοῦτο περιλαμβάνει ἐξ τόμους. Ὁ πρῶτος ἐδημοσιεύθη τῷ 1849, ὁ τελευταῖος τῷ 1855.

Τῷ 1846 ἐδημοσίευσεν ἄτας ἐπιστολάς τῶν ἐνδόξων γυναικῶν τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας, τῷ 1856 ἐξέδωκε ἀτὸ Ἡμερολόγιον τῶν ταξιδίων τοῦ Thon Bous τῷ 1857; ἄτας ἐπιστολάς εἰς τὴν βασιλίσσης Ἐρριέττας—Μαρίας.

Εἰς τὸ μεταξὺ συνεζεύχθη τὸν G. P. Everett Green, γνωστότατον καλλιτέχνην εἰς τὸ Hull καὶ εἰς Λονδίον, ἀποθανόντα πρό τιῶν ἐτῶν. Ἡ κ. Everett Green συνεργάσθη εἰς διάφορα περιοδικὰ καὶ ἐπεφορίσθη τέλος τὴν ταξιδίησιν τῶν ἐπιστῆμων ἐγγράφων τῆς Record Office. Ἡ ἐπιμέλεια αὐτῆς ὑπῆρξε τοσαύτη, ὥστε τὰ ἐγγραφα τῆς βασιλείας Ἰακώβου τοῦ Α' εἰς τέσσαρας τόμους, ἐδημοσιεύθησαν τῷ 1857 καὶ τὰ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Β' εἰς ἑπτὰ τόμους ἐδημοσιεύθησαν τῷ 1860 μέχρι τοῦ 1868.

Ἐπεχείρησε κατόπιν νὰ τακτοποιήσῃ τὰ ἐγγραφα τοῦ Κράτους τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλείας Ἐλισάβετ, ἀλλ' ἡ ταξιδίησις αὐτῆ δὲν ἐπερατώθη αὐτῆς, διότι ἀνέλαβε τὴν ἐργασίαν ταύτην ὁ κ. Lemon, ὅστις ἐπίσης τὴν ἐγκατέλειπεν. Εἶτα ἀνέλαβε τὴν ἀντιπαραβολὴν τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν Μεσοβασίλειαν ἐγγράφων, ἐξ ὧν δέκα τρεῖς τόμοι ἐδημοσιεύθησαν τῷ 1875 μέχρι τοῦ 1886. Περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου

τῆς, ἐνησχολήθη εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐγγράφων τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν δικαστικῶν διαφορῶν τῶν Βασιλοφρόνων ἀπὸ τοῦ 1643 μέχρι τοῦ 1669. Εἰς τόμος περιλαμβάνων τὰς γενικὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐδημοσιεύθη τῷ 1889. Δεύτερος τόμος περιέχων τὰς βιογραφικὰς πληροφορίας τῶν διατητῶν τῶν ἐπιφορισθέντων τὴν ἐξομάλυσιν τῶν διαφορῶν μετὰ τῶν βασιλοφρόνων ἐξέδοθη τῷ 1890. Τοιοῦτος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ ἐργῶδες βίος τῆς πρὸ μικροῦ μεταστάσης ἐκ τοῦ κόσμου λογίας κ. Everett Green.

Ἄννα Σερουῖου

Η ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ

Μητέρες, δταν παρατηρήσῃτε ὅτι ἐπέκειται ἔρις μεταξὺ τῶν τέκνων σας, ψάλλετε εἰς αὐτὰ ἄσματ' ἐπὶ ἀρμονικοῦ ρυθμοῦ καὶ ἡ εἰρήνη θὰ ἀναγεννηθῇ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ.

Τὰ παιδία ἀγαπῶσιν ἐξ ἐνστικτοῦ τὰ ὠραία πράγματα. Ἀπαγγείλατε εἰς αὐτὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ποιήματα, διδάξατε εἰς αὐτὰ μουσικὴν, περιβάλλετε αὐτὰ διὰ τῆς πολυτελείας τῆς φύσεως καὶ τῆς καθαριότητος.

Μητέρες, μὴ συνειθίζετε τὰ παιδία σας νὰ φέρωσι φλανέλλαν ἐπὶ τῆς σαρκός, μὴ τὰ καταδικάζητε νὰ προσαρίζωνται δι' αὐτῆς ἄνευ ἀπολύτου ἀνάγκης καὶ καταδήλως πιστοποιουμένης ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ.

Τὸ μαλακόν, ἐλαφρόν καὶ γλυκὺ τῆς φλανέλλας, ἐπιτρέπει τὴν κατασκευὴν ἐξωτερικῶν ἐνδυμάτων, ὡς διατάσσει αὐτὰ ἡ ὑγιεινὴ, ἥτοι εὐρύχωρα, καλύπτοντα τὰ μέλη, μὴ πιέζοντα αὐτὰ, ἀφίοντα τὴς κινήσεις ἐλευθέρως καὶ ἀρκούντως προστατεύοντα αὐτὰ ἀπὸ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν.

Κόπτετε λοιπὸν ἐκ μαλλίνων ὑφασμάτων φορέματα, ἰσοφόρια, πελρίνας, βλούζας, κάμνετε. ἐὰν θέλητε, πᾶν ὅτι φέρετε ἐπὶ τῶν ἐσωροῦχων, ἀλλὰ μὴ δογματίζετε συστηματικῶς ὅτι διὰ τῆς φλανέλλας θὰ ἐνδύωνται κατάσαρκα τὰ τέκνα σας, ἔχοντα ὑγιεῖς στῆθος, καὶ κνήμας στερεάς. Ἡ φλανέλλα, ἀπ' εὐθείας ἐφαπτομένη τοῦ δέρματος, ὀφείλει νὰ μείνῃ ἀποκλειστικὸν κληροδότημα τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἀρροφάλοισ ὑγιεῖς ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τὰ ὑγιῆ παιδία ὀφείλουσιν ἀποφεύγειν αὐτήν. Ὁ ἐκ φλανέλλας ὑπενδύτης εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὰ ἄτομα τῶν ὁποίων τὸ στῆθος εἶναι ἀσθενικόν, εἰς τοὺς προσβληθέντας ὑπὸ βρογχίτιδος ἢ πνευμονίας καὶ ἀναπόφευκτος διὰ τῶν φυσικῶν. Ἀπορροφᾷ τὸν ἰδρῶτα, διατηρεῖ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε θερμοκρασίαν καὶ ἀποδίδει ἀληθῆ ἐκδούλευσιν εἰς τὰ λεπτοφυῆ καὶ ἀσθενικὰ παιδία, διὰ τὰ ὅποια οὐδὲνδὲν πρέπει νὰ παραμελῶμεν, ὅπως ἐμποδίσωμεν ψυχρὰς ἐπικινδύνους, καὶ εἶναι ἐντελῶς ἀνοφελῆς εἰς τοὺς ἀπολαύοντας πλήρεις τὰς ζωτικὰς αὐτῶν λειτουργίας.

Μετὰ τὴν χολέραν τοῦ 1832, ἥτις ἔθεσεν εἰς μεγάλην κυκλοφορίαν τὸν ὑπενδύτην καὶ τὴν ζώνην ἐκ φλανέλλας, ὁ μέγας ἱατρός Boston διεμαρτυρήθη ἐναντίον τῶν ὑπερβολικῶν ἐπαίνων, δι' ὧν ἔχαριέτισαν τὰς φλανέλλας τοῦ σώματος καὶ τῆς κοιλίας. Καλὸν δὲ εἶναι ν' ἀνανεοῦται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἢ διαμαρτυρήσεις αὐτῆ, καὶ νὰ παρατηρῶμεν εἰς τοὺς ἄνευ ἀνάγκης μεταχειριζομένους φλανέλλαν, ὅτι στεροῦνται δι' αὐτῆς σπουδαίων φυσικῶν βοηθητῶν διὰ τὸ μέλλον, καὶ ἐκτίθενται εἰς παραπληρωματικὰς παθολογικὰς αἰτίας ἀσθενειῶν. Τοῦτο πρόετρεψε τὸν Descuret νὰ γράψῃ εἰς τὰ Ἐπιστολάκια τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος τὰ ἐξῆς: «Ἡ χρῆσις τῆς φλανέλλας ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἄνευ ἰσχυρῶς αἰτίας, εἶναι ἐπικινδύνος συνήθεια, καθιτιώσα τὸ σῶμα μᾶλλον εὐεπηρεάστον εἰς τὰς ἀσθενείας καὶ μάλιστα ὅταν ἐκβάλλουσιν αὐτήν.

Ἐὰν περιτυλίσῃτε τὰ τέκνα σας ὅταν εἶναι ὑγιῆ διὰ φλανέλλας, μετ' ἐπὶ ἐνδύσῃτε αὐτὰ, ὅταν θὰ ἔχωσι καταρροὴν ἢ στηθοκατάρρου;

Πιστεύσατέ με, ἂς μὴ σῶς παρασύρῃ ἡ φιλοστοργία εἰς ἀκαίρους καὶ ἀσκοπούς προφυλάξεις. ἡ κινήνη εἶναι, ὡς γνωρίζετε, ἐξαιρετικὸν ἀντιπυρετικόν, ἀλλὰ δὲν θὰ σκεφθῆτε ποτε νὰ δώσῃτε τοιαύτην εἰς τὰ τέκνα σας ὅταν εἶναι ἀπύρετα· διὰ τὸν ἴδιον λόγον, μὴ ἐπιβάλλητε αὐτοῖς τὴν φλανέλλαν, ὅταν εἶναι ὑγιῆ. Ἀναγνώσατε, εἰς τὴν Λογικὴν Ἰατρικὴν, τὸ κεφάλαιον ὅπερ ὁ Riogry ἀφιέρρωσεν εἰς τὰ δυστυχήματα τὰ προξενηθέντα ὑπὸ τῆς ἀμέσους ἐπιθέσεως ἐπὶ τοῦ δέρματος εἰς ὑγιεῖς ἀνθρώπους τῶν μαλλίνων ὑφασμάτων.

Μαρία Νεβὴ ἱατρός

ΤΟ ΓΑΛΑ

Τὸ γάλα εἶναι παράγωον τοῦ αἵματος, τοῦ ὁποίου χημικῶς δὲν διαφέρει ἢ κατὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἰνοδῶν καὶ τῶν χρωματικῶν οὐσιῶν, ὅπῃθεν ἐξάγεται ὅτι, ὡς ἐκεῖνο δύναται νὰ γείνη μισματικὸν καὶ δηλητηριώδες.

Ἐνεκα τούτου δυνατόν νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον μολυσματικὰς τινὰς νόσους, ὡς τὴν φυματίωσιν, τὸν ἀφθῶδη πυρετόν, τὴν σκαρλατίναν κλπ.

Πρὸ καιροῦ ἢ προσοχῇ τῶν ὑγιεινολόγων ἐξηγέρθη, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν μετάδοσιν δι' αὐτοῦ τῆς φυματίωσεως. Πειράματα, ἐκτελεσθέντα ἐν Γαλλίᾳ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὑπὸ τῶν Villemin Chauveau, Toussaint, Saint Cyr, Bollenger, Gunther, Perroncito Rivolta, Virchow καὶ ἄλλων, πειράματα κλασικὰ σήμερον καταστάντα, ἀπέδειξαν, ὅτι τὸ γάλα τῶν φυματικῶν ἀγελάδων δύναται νὰ μεταδώσῃ τὴν φυματίωσιν. Διάφοροι ἀνακινώσεως, βρῆουσιν γεγονότων, ἀναγνωσθεῖσαι δὲ τῷ 1888 εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Σπουδῶν ἐπὶ τῆς φυματίωσεως, ὑπεστήριξαν ἐπικαίρως τὰ πειράματα τῶν φυσιολόγων.

Τοιαῦτα εἶναι αἱ ὑπὸ τῶν σοφῶν δοθεῖσαι ἀρχαί. Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ τις κατὰ γράμμα πᾶν ὅτι προβάλλουσι οἱ πειραματισταί, οἵτινες φαίνονται, προσπαθοῦντες νὰ ἐκφοβῶσιν τοὺς κατόχους ἀγελάδων.

Πράγματι, τὸ γάλα τῶν φυματικῶν ἀγελάδων δὲν φαίνεται μισματικὸν ἐφόσον ὁ μαστοὶ δὲν προσβληθῶσιν ὑπὸ φυματίωσεως· διότι τότε τὸ μόλυσμα καταλαμβάνει τὰ διαφράγματα τῶν ἐκκριτικῶν σωλήνων καὶ προκαλεῖ τὴν ἐξέλιξιν αὐτῶν, εἰς τοιοῦτο βαθμόν, ὥστε τὸ ἐκρέον ὑγρὸν καθίσταται μολυσματικὸν διὰ τῆς ἀναμίξεως αὐτοῦ μετὰ τῶν φυματίων. Ἀλλὰ πόσον σπανία ἢ τοιαύτη φυματίωσις! Μόλις ἐπὶ 100 ἀγελάδων ἀσθενῶν νὰ παρουσιασθῇ μία τοιαύτη περίπτωσις.

Ἐν τοῦτοις ὑπάρχει μέσον τι πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς κινδύνου, τὸ νὰ βράζῃται τὸ γάλα ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ πρόελευσίς του. Ἀλλὰ, διατείνονται τινεῖς, τὸ γάλα καθίσταται δύσπεπτον καὶ χάνει πολλὰς ἐκ τῶν θρεπτικῶν αὐτοῦ οὐσιῶν, ὅταν βράσῃ.

25 HENRI GREVILLE 25

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἄ! ἀνεφώνησεν ἡ Ἐστελλά, καταληθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ ζωνῆς ἀγωνίας, διὰ τὸ Ραυμόνδος μὲ ἐγκατέλειπεν; Ὅποια δὴποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ θλιψίς του — αἰσχύνῃ, ἢ ἐγκλίμα — ὤσειε νὰ ζήσῃ διὰ τὴν με προστατεύσῃ, διὰ νὰ μὴ ὑπερασιθῇ. Ὅσον δὲ καὶ ἂν ἦναι νεκρός, δὲν δύναμαι νὰ τὸν συχωρήσω· ἐπιρρίψας μοι τὴν εὐθύνην τῆς πράξεώς του, ἐλειπτοκάτησεν. Ἄγωνῶ, τί μέλλετε νὰ μοι εἰπῆτε... Μὴ τὸ εἶπτε, διότι οὐδὲν θὰ ἀποπλῆνη τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ἀπὸ τοῦ πρὸς ἐμὲ σφάλματός του, πρὸς ἐμὲ ἥτις τὸν συνεζεύχθη ἄνευ ἔρωτος, ἀπλῶς δ' ἵνα καταστήσῃ αὐτὸν εὐτυχῆ!

Ἀπέθανεν ἤδη, εἶπεν ἡρέμως ὁ Benoist. Ἡ Ἐστελλά ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στῆθους, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐσιώπησεν. Ὁ Θεόδωρος ἐννόησεν ὅτι προσήχθη τὸ τραῖνον ἐβράδυνε τὴν πορείαν του καὶ ὄπισθὰ αὖρα, ἔφερον αὐτοῖς θαλασσῶν ἀπόπνοιαν, ὁ οὐρανὸς ἦτο κατάστερος ἢ Ἐστελλά ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἄγαπή μου — τῆ εἶπεν ὁ φίλος τῆς, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ μελλουσα τύχη μας, ἡ τελευταῖα αὕτη ἡμέρα, μὰς συνεδρῶσιν ἀδιάρρηκτοι! ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης, καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνώπιον τῆς συνειδήσεώς μας, συνεζεύχθημεν.

Ἐγένετο! ἀπήνησεν ἐκείνη, σοβαρῶς. Τὸ τραῖνον ἐσταμάτησεν καὶ ἀμφότεροι καθῆλον εἰς τὴν ἔρημον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην παραλίαν, καὶ μ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν ξενοδόχων ἵνα πα-

πάντες οἱ τὸ θέμα τοῦτο σπουδάσαντες καὶ πραγματευθέντες ἱατροί, ἀπεφάνθησαν ὅτι τὰ παιδία χανέουσι τόσον τὸ βραχυμένον γάλα ὅσον καὶ τὸ ἄβραστον.

Σφαλερὰ ἐπίσης εἶναι ἡ γνώμη ὅτι τὸ βακκύλιον τῆς φυματίωσεως εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰ ἐκ γάλακτος γινόμενα, καθὼς τὸ βούτυρον καὶ ὁ τυρὸς, ἀλλ' ὁ τοιοῦτος φόβος εἶναι λίαν ὑπερβολικός, καθόσον, κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ βουτύρου καὶ τοῦ τυροῦ, τὰ βακκύλια δὲν ὑπάρχουσιν, ἀπερχόμενα μετὰ τοῦ ὄρου τοῦ γάλακτος. Ἄλλως τε τὸ φυματικὸν γάλα εἶναι σπάνιον καὶ ἐπανειλημμένως συνιστάται ἢ βράσις αὐτοῦ πρὸς καταστροφὴν παντὸς βακκύλιου.

Marie Parcheron

Η ΤΕΧΝΗ ΕΝ ΤΟΙΣ ΝΑΟΙΣ

Μετὰ τὴν κατὰ τὰ λοιπὰ ὠραίαν διακόσμησιν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τὴν ἐπιτευχθεῖσαν διὰ τοῦ εἰσπραχθέντος ποσοῦ ἐκ τῆς εὐεργετικῆς ἀγορᾶς τοῦ παρελθόντος ἔτους ὁ ναὸς οὗτος ἐπροικίσθη καὶ δι' ὠραίας εἰκόνας, ἣν ὁ καλλιτέχνης κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδέλφειος ἐφιλοτέγνησεν ὑπὲρ τοῦ ναοῦ.

Εἶναι βεβαίως μοναδικὸν τὸ ἔργον τοῦτο πρωτοτύπου τέχνης, ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ δυνάμει περι τὴν σύλληψιν οὐχὶ τυχαία. Εἶναι εἰλημμένον ἐκ τῆς Νέας Διαθήκης καὶ παριστᾷ τὰ παιδία φερόμενα παρὰ τῶν οἰκείων πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ὅπως τῶν τῆς εὐλογίας του. Ὡς συμπλεγμα εἶναι πρώτης δυνάμεως. Ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις τὸ ἔργον προδίδει χεῖρα τεχνίτου εἰδήμονος καὶ οὐχὶ ἐρασιτέχνη. Ὑπάρχουν πρόσωπα ἐκεῖ καὶ στάσεις καὶ ἐξωτερικεῖς ψυχικῶν αἰσθημάτων θαυμάσια. Τὴν γηραιὴν μνήμην, τὴν πολιότρηχα, ἥτις μετὰ κατανύξεως ὀδηγεῖ τὸ μικρὸν ἐγγονάκι τῆς πρὸς τὸν Ἰησοῦν νομίζομεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπογράψῃ πᾶς γνωστὸς καλλιτέχνης τῆς δύσεως.

Ἐν γένει τὸ ἔργον προδίδει τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον τοῦ ἐκτελέσαντος, ὅστις μετὰ τόσης προθυμίας καὶ ἀφοσιώσεως εἰργάσθη, ὅπως ἀδαπάνως ὁ ναὸς ἀποκτήσῃ ἐν τόσων ὠραίων ἔργων, καὶ οἱ φοιτῶντες εἰς αὐτὸν μίαν τοιαύτην καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν.

ραλάδωσιν αὐτοῦ, ὁ Benoist, καλέσας ὀδηγόν τινα ἡμικοιμώμενον ἐπὶ τινος καλιαῖς ἀμάξης, εἰσήγαγεν ἐν αὐτῇ τὴν Ἐστελλάν καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν κυλιόμενοι ἐπὶ τῆς ἄμμου διηθύνοντο πρὸς τὸ χωρίον Mont - Saint - Michel. Συνεσπειρωμένοι ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐν γαληνιαῇ εὐδαιμονίᾳ, ἥτις κατασφύγγατος προκαταλήψεως, αὐτῶν ἐπροχώρουσιν κατὰ τὴν διαυγῆ καὶ κατάστερον ἐκείνην νύκτα τοῦ φθινοῦτος Μαΐου, τὴν γλυκεῖαν καὶ ἀγνήν ὡς ἀναπνοὴ παιδίου. Ἡ ἠδυπαθὴς νυκτερινὴ αὖρα, τὸ ἄρωμα τῆς ἐξοχῆς ἀναμηνυόμενον πρὸς τὸ τῆς θαλάσσης, ἡ ἄκρα σιγὴ τῆς νυκτός, ἡ θλιβεὰ καὶ μελαγχολικὴ ἐκείνη τοποθεσία, ὁ πρὸς νότον ἐκτεινόμενος Γαλαξίας ἐν ἐνάστρῳ οὐρανῷ, ὁ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς καθήμενος πιστὸς συνοδὸς, ἐφαίνοντο τῇ Ἐστελλῇ ὅτι μετρητοῦν αὐτὴν εἰς ἀγνωστον σφαῖραν μετὰ τῶν ἀπειροπληθῶν ἐκείνων ἀστερισμῶν. Ἀφῆς ἀποσπασθεῖσα τῶν συλλογισμῶν τῆς προσέβλεψε πρὸς τὴν θάλασσαν, ἰσθῶς δὲ καὶ κάλως μικρὰς λέμους διαγραφόμενης ἐν τῇ παραλίᾳ προσέβαλε τὴν ὄψιν τῆς. Ἀπὸ τοῦ χωρίου Ποτορτώ, δὲν ἀντιβλάσαν οὔτε λέξι. Ὁ ἀμαχηλάτης μόνον παροτρύνων διὰ τοῦ μαστίγιου καὶ τῆς φωνῆς τὸν ἴππον του, ἐτάραττε τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην γαλήνην. Μετὰ στροφὴν τῆς ὁδοῦ, ὁ Benoist εἶπεν: Ἴδετε: Καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἡ σκιά τοῦ χωρίου εὐκρινῶς ἐπέφανεν ἐν τῇ σωματικῇ καὶ διαυγῇ ἐκείνῃ ἀτμοσφαιρᾷ.

Μ' ὅλον τὸ προκεχωρημένον τῆς ὥρας, εὑρον τέλος οἴκημα, καὶ μετὰ ἐν τέταρτον ἦσαν ἐν οἴκῳ κειμένη πλησίον τῶν ἐπάλλεω τοῦ φρουρίου. Ἀποχωρήσαντες πρὸς ἀνάπαυσιν ἐσφιγξαν ἀλλήλων τὴν χεῖρα σιωπηλῶς. Ἡ Ἐστελλά ἀνοίξασα τὸ παράθυρόν της ἀνέβλεψεν ἀπ' ἡστίως τὴν ἐσπερινὴν δρόσον καὶ ἠκούσθη τὸν μακρόθεν ἐρχόμενον ψίθυρον τῶν ἀποσυρμένων ἐκ τῆς παραλλας ὁδάτων. Ἐν δὲ πρὸς ἐν τὰ ἄστρα σθεννύμενα ἀντικαθίσταντο ὑπὸ τῆς λευκοσαύου ἐκείνης λάμπειος τῆς ἀπερχομένης αὐγῆς. Ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς Ἐστελλας φωνή, συνεχομένη, ἡ τοῦ φίλου τῆς, παραμένοντος ἐν τῇ ἄνω ὄρῳ, ἠκούσθη.

— Τα ἄστρα ἐξαφανίζονται, — τῆ εἶπε με σιγαλὴν φωνῆν, ἐν τῇ μεγάλῃ ἡσέμῃ τῆς ἀλησημόνητος ἐκείνης νυκτός, καὶ ὡς ἀπρηθημένοι ταξιδιῶται

ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΔΟΣ ΔΕ ΜΑΪΛΛΑΡΤ

Ὁδὸς Κολοκοτρώνη ἀριθ. 7.

Τώρα με τὴν προσέγγισιν τῶν ἑορτῶν, τὴν ἐποχὴν δηλαδὴ τῶν δώρων καὶ ἐνθυμίων τὸ ἐργαστήριον τῆς δος de Maillard εἶναι τὸ ἐντεκνῆριον τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς πόλεως μας. Ἄλλαι, καὶ εἶναι αἱ περισσότεραι, ἐρχονται ἐκεῖ διὰ τὸ μᾶθημα τῆς ἀγγοεπλαστικῆς καὶ ζωγραφικῆς, κατὰ τὸ ὁποῖον κατασκευάζουν κομψότατα καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα διὰ δῶρα τοῦ Νέου Ἔτους. Ἄλλαι ποιοῦνται παραγγελίας διαφόρους ὡραίων δοχείων καὶ εἰκόνων καὶ παντοίων κομψοτεχνημάτων, πρωωρισμένων ἐπίσης διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν.

Ἡ δεποιὶς δὲ Maillard ἀντιπροσωπεύει σήμερον ὄλους τοὺς ἐμπόρους κομψοτεχνημάτων, με μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐνῶ τὰ ἔργα τῆς εἶναι πολὺ τελειότερα, εἶναι ἕνταυτῶ καὶ πολὺ εὐθηνότερα.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ

Α. Π. ΛΕΓΓΑΡΗ

Μετεφέρθη ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Περικλέους καὶ Εὐαγγελιστρίας παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν Ρόμβην.

Χασέδες, λινὰ, ὑφάσματα διὰ σινδόνας, δι' ἀσπρόρουχα, κρετὸν, δαμάσκα, μάλλινα φορέματα, τραπεζομάνδουλα, πετσέταις, μανδύλια, κουβέρτες μάλλινες, κουβέρτες βμβακαεαῖς, προσόψια, ὄλα εἶδη ἐκλεκτὰ καὶ πάσης τιμῆς ἐκ τῶν γνωστοτέρων Ἀγγλικῶν καταστημάτων. Τιμαὶ μετρίωταται, ἀκριβεῖα περὶ πᾶσαν συναλλαγὴν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΩΝ

Μαρίας Μπανιόλλη. Ὁδὸς Ἐρμοῦ 71.

Ἐπανελθοῦσα πρὸ δύο μηνῶν ἐκ Παρισίων μεταξὺ τῶν διαφόρων εἰδῶν διὰ τὸ τῶν φορεμάτων ἐργαστήριον τῆς ἑδ. Bagnoly ἔφερε καὶ πλουσιωτάτην καὶ ἐκλεκτὴν συλλογὴν ὑλικῶν στηθοδέσμων, κατασκευαζομένων ἐν τῷ αὐτῷ ἐργαστήριῳ. Ὑφάσματα λινὰ λευκὰ καὶ χρωματιστά, μπαλένια ἐξ ἀληθοῦς φαλαινδόντος, μεταξωτὰ ταινία καὶ τρίχαπτα, μεταξωτὰ καὶ σατέν διμυτα, τέλος ὅ,τι ἐκλεκτότερον ἀπαιτεῖται πρὸς κατασκευὴν τελειῶν στηθοδέσμων, ἐφαμύλλων πρὸς τοὺς τῶν μεγάλων Παρισινῶν οἴκων.

Ἡ στηθοδεσμοποιὸς τῆς δος Bagnoly εἶναι Παρισινή, ἐμβαθοῦσα τὴν τέχνην εἰς τὸ γνωστότερον στηθοδεσμοποιὸν τῆς Γαλλίας. Τιμαὶ μετρίαται. Ἀκριβεῖα καὶ προθυμία περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν στηθοδέσμων ὡς καὶ τῶν φορεμάτων καὶ ἐπανωφορίων.

ΓΑΛΑ, ΩΑ ΚΑΙ ΜΕΛΙ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καλαμιώτου γνωστὸν γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. Γιαννέτσου πωλεῖ ὡς φρεσκότατα, γάλα ἀνόθευτον καὶ γλυκὺ καὶ μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ γνήσιον. Οἰζουκουμάδες του δὲν ἔχουν ἐφαμύλλους.

ἀποσύρονται πρὸς ὕπνον. . . . Οὕτω θὰ ἐξαφανισθῶσιν αἱ θλίψεις σας, οὕτω, αἱ ἀνησυχίαι σας, ἀλλὰ τὸ ἄπειρον παραμένει ἐν τῇ ἀπαθείᾳ αὐτοῦ γλῆνη, ὡς ὁ ἀθάνατος ἔρωσ μας. . . . Κοιμηθῆτε Ἐστελλά, ἀρόδως, ἀγρυπνῶ ἐγὼ.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν αὐτῇ, με φωνὴν ὁμοίαν πνοῆς. Καὶ κλείσασα τὸ παράθυρον, παρεδόθη εἰς γαλήνιον ὕπνον.

Οἱ κώδωνες ἐξύπνησαν τὴν Ἐστελλά, ἥτις ἔσπευσε νὰ ἐγερθῇ. Ἡ ἡμέρα τῆ ἔμειδεν, τὰ πτηνὰ ἐφαλλον τὴν ἐξέγερσιν τῆς φύσεως, οἱ κῆποι ἐπλήρου τὸν ἀέρα ἀρωμάτων, αἱ χελιδόνες περιίπταντο περὶ τὸ γηραιὸν ὄρος τὸ ὑπερκείμενον τοῦ χωρίου, μετὰ κραυγῶν θριάμβων.

Ἐνεδύθη ταχέως.

Ἐπὶ τῆς ἀνεληθοῦσας ἔφερον αὐτῇ τὸ καφέγαλάν της, ὅπερ ἐναπέθηκεν ἐν παρακειμένῳ ἀκατοικίῳ διαματίῳ. Θὰ εἶπω εἰς τὸν ἀδελφόν σας νὰ καταβῇ διὰ τὸ πρόγευμα, εἶπεν.

Ἡ Ἐστελλά ἔμειδίασεν· καὶ ἀληθῶς ὁ Benoist μὴ ὦν σύζυγός της, δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι ἡ ἀδελφὸς της. Ἡ ἰδέα αὐτῆ τιμῶσα τὴν ἀγνοητά της, ἐνεποίησεν αὐτῇ τὴν ἐντύπωσιν λεπτοτάτου ἄνθους προσφερθέντος ὑπὸ ἀγῶν χειρῶν.

Ὁ Benoist κατήλθε· καὶ αὐτὸς ἀνεπαύθη ἀπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων κοπῶσεων, τὸ δὲ πνεῦμά του, ἐπανεκίνησεν ἅπασαν τὴν διαύγειάν του, καὶ τὴν ἀπαιτουμένην ἀποφασιστικότητά, ὅπως φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας τὴν παράτολμον ἐπιχειρήσιν ἣν ἐνήργει. Δι' ὀλίγων λέξεων ἐξήγησε τῇ Ἐστελλά τὸ σχέδιον τῆς ἐκστρατείας. Ἐμπιστευθῆτέ μοι τὸν φάκελλον, εἶπεν· ἐὰν ἡ Ροζαλία δὲν εἶναι διατεθειμένη νὰ ὁμολογήσῃ, θὰ τὴν ἀπειλήσω ἐγὼ κάλλιον ὑμῶν. Ἐὰν δὲ μάθωμέν τι ὀδυνηρὸν, θὰ δυνηθῶ νὰ κατευνάσω τὴν ἐκ τούτου πικρίαν ὑμῶν, ἐκτός ἐὰν δὲν θέλετε. . . .

— Δὲν ὑπάρχουν μυστικά δι' ἐμέ, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ἡ Ἐστελλά, τὰ ὅποια νὰ μὴ δύνασθε νὰ συμμερισθῆτε. Ἐνεργήσατε ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ ὑμῶν. Θὰ σὰς ἀναμείνω ἐνταῦθα.

Ἐξῆλθε. Κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἐκείνην ὥραν, αἱ κατὰ μῆκος τῆς μόνης ὁδοῦ

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΛΑΡΑΣ ΣΤΙΝΗ

Ὁδὸς Ἐρμοῦ καὶ Νίκης.

Λούσιμον τῆς κεφαλῆς διὰ μηχανισμόν, κοσμητικὰ καὶ ἐνδυναμωτικὰ τῆς κόμης, σάπωνες μαλακτικοὶ τοῦ δέρματος, σκευασαὶ καλλυντικαὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν, μῦρα καὶ ἀρώματα τῶν μεγαλύτερων Εὐρωπαϊκῶν οἴκων, κόνεις διὰ sachets, πάντα τὰ εἶδη τῆς γυναικείας κομητικῆς πολυτελείας, ὡς ψύκτριαι, καρφίδες τῆς κεφαλῆς, βέλα, χειρόκτια, κομψότατα συσκευαῖ ἀρωμάτων διὰ δῶρα, πάντα τελείας ποιότητος καὶ εἰς τιμαὶ μετρίωταται.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΛΟΥΤΡῶΝ «ΣΤΕΛΛΑ»

Ι. Διαμαντοπούλου. Ὁδὸς Πατησίων.

Οὐδὲν ὑγιεινότερον τῆς καθαριότητος τοῦ σώματος, ὡς οὐδὲν θεραπευτικὸν μέσον τὸσον λυσιτελεῖς διὰ τοὺς νευρικοὺς καὶ ἀναιμικοὺς ὅσον ἡ ψυχρολουσία. Τὸ κατὰστημα τῶν λουτρῶν τοῦ κ. Διαμαντοπούλου ἀνταποκρίνεται πληρέστατα εἰς πᾶσαν περὶ καθαριότητος καὶ ὑδροθεραπευτικῆς ἀνάγκη. Λουτρά καθημερινῆς χρήσεως, λουτρά Τουρκικὰ, λουτρά ρωσικὰ, λουτρά Σκωτικὰ, ψυχρολουσαὶ, ὄλα αὐτὰ με ὑπηρεσίαν προθύμον καὶ με εὐκολίας καὶ περιποίησιν Εὐρωπαϊκῆν. Τιμαὶ εὐθηνόταται.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΝ

Ἐπειδὴ αἱ κυρίαὶ δὲν πρέπει νὰ μεριμνῶμεν μόνον διὰ τὰ τοῦ καλλωπισμοῦ μας, ἀλλ' ἰδιαίτατα καὶ διὰ τὸ οἰκοκυριό μας, ἡ συνεργάτις μας, πρὸς ἣν ἀνεθέσαμεν τὴν ἐντολήν νὰ συνιστᾷ τὰ διὰ πᾶσαν προμήθειαν ἄριστα τῶν καταστημάτων, ἐπεσκέφθη καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη καὶ Λέξα ἀριθ. 22 Μικαρονοποιεῖον Παναθηναίων.

Ἐνῶ ὑπάρχει μεγάλη συλλογὴ παστῶν Ἰταλικῶν καὶ ἐγγυριῶν, πρωτίστως ποιότητος, ἐν γένει δὲ πάντα τὰ εἶδη τοῦ ἐδωδιμοπωλεῖου εἰς ποιότητος ἐκλεκτὰς καὶ εἰς τιμὰς ἐξαιρετικῶς εὐθηνὰς. Τὸσον δὲ τὸ κατὰστημα τοῦτο εἶναι περιποιημένον καὶ εὐπρεπὲς καὶ τὸσον ἡ ὑπηρεσία του τακτικὴ, ὡστε πᾶσα κυρία δύναται αὐτοπροσώπως νὰ κάμῃ τὰς ἀγοράς της, ἀκριβῶς ὡς πράττει διὰ τὰ λοιπὰ ἐμπορικὰ κατὰστήματα.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ι. ΤΣΑΜΗ

Ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου.

Δέρματα ἐκλεκτὰ, τέχνη καὶ καλλιαισθησία εὐρωπαϊκῆ, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Ριννὲ διὰ τὴν Γαλλίαν.

τοῦ χωρίου παλαιὰ καὶ χαμηλαὶ οἰκίαι, εἶχον σχεδὸν πᾶσαι πρὸ τῆς θύρας δύο ἢ τρία παχουλά καὶ ἀκάθαρτα παιδία, τρώγοντα μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, μεγάλα τεμάχια ἄρτου μετὰ βουτύρου, καὶ παρατηροῦντα ἀσκαρδαμηκτεῖ τὸν ἄγνωστον κύριον. Πλησίον τῆς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας, ἔσταμάτησεν ἀναποφάσιστος : Μία μόνη οἰκία μεταξὺ ὄλων δὲν εἶχε πρὸ τῆς εἰσόδου παιδία, ἀλλὰ κεκλεισμένη ἐρημητικῶς, ἐφαίνετο ἀκατοικητός. Ἡ Ροζαλία Φέρελ ; ἠρώτησε γαῖτόν τινα δίδουσαν κριθὴν εἰς τὰς ὄρνιθας της.

— Εἶναι ἐκεῖ, τῷ ἀπήντησε, δεικνύουσα τὴν κατάκλειστον οἰκίαν· ἀλλ' εἶναι εἰς τὴν λειτουργίαν, καὶ θὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγου.

Καὶ ὄντως μετὰ δέκα λεπτά, αἱ γυναῖκες ἐξήρχοντο τῆς ἐκκλησίας, ὁ δὲ Benoist προσεχτικῶς παρετήρει αὐτάς, βεβαίως ὦν, κατόπιν ὅσων ἐγνώριζε περὶ Ροζαλίας ὅτι θὰ ἀνεγνώριζεν αὐτήν.

Μετ' ὀλίγον ἐπεφάνη κεκαλυμμένη ἀπὸ κεφαλῆς ὑπὸ μαύρου μανδύου, οὐτινος αἱ κανονικαὶ πτυχαὶ ἔφθανον μέχρι τῶν γονάτων της. Ἡ πάλαι θαλαμηπόλος, εἶχεν ἀναλάβει τὸ χωρικὸν ἐνδυμα καὶ τοὺς ὀλίγον ἀποτόμους τρόπους των, ἧτο δὲ ἰσχυρότερα καὶ ὠχρότερα ἀφ' ὅσον ὁ Benoist ἀνέμενε.

— Ἦλθεν ἕνας κύριος, καὶ σὲ ζητεῖ, Ροζαλία, — εἶπεν ἡ ὑποχρεωτικὴ εἰσηγήτρια γαῖτων.

Ἐστάθη αὐθωρεῖ, καὶ προσέδλεψε τὸν ζητοῦντα αὐτὴν κύριον· ἀλλ' αἰφνιδίᾳ ὠχρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της μέχρι τοῦ μετώπου, καὶ μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ της διετήρησαν τὸ ὑπόφαιον χρώμα των, λαθόντες τὴν ἔκφρασιν φόβου, διωκομένου ζώου. Ἐβριψε πέριξ αὐτῆς περιφοβὸν βλέμμα, ὡσεὶ ἐξήτει νὰ διαφύγῃ, εἶτα δὲ διὰ κινήσεως ἀπελπιστικῆς ἀποφασιστικῆς, ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου της τὴν κλειδα τῆς οἰκίας, καὶ χωρὶς νὰ προσδλεψῇ τὸν Benoist, εἶπεν : Ἐλθετε.

Ἐἰσήλθον ἀμόφτεροι εἰς τὸν οἰκίσκον, ἀπλοῦν, ψυχρὸν, πενιχρὸν, ἀλλὰ καθαρώτατον καὶ κλείσασα τὴν θύραν, προσέθηκεν :

(ἀκολουθεῖ)